

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΣΥΖΥΓΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

— ΕΡΕΤΕ τόν Σοστέν Ρουμπλάρ; "Ε, τί νά σās πῶ... Δέν μοῦ φαίνεται γιά κακός ἄνθρωπος. Κι' ὡστόσο, πού νά πάρη ὁ διάβολος, ἔχει ἕνα σωρὸ ἐχθρούς!

— "Ἄνδρες, γυναῖκες κι' ἀκόμη καὶ παιδιὰ τὸν ἐχθρεύονται μέχρι θανάτου! Περίεργο πράγμα! Πῶς τὰ καταφέρνει νά μαλλῶνι διαρκῶς μ' ὄλο τὸν κόσμο; "Ε νά πῶς... Εἶνε ἀπλούστατο.

— Ὁ Σοστέν Ρουμπλάρ ἔχει δυὸ γκρίζα καὶ μυωπικὰ μάτια κι' ἕνα ὀλοστρόγγυλο πρόσωπο σὰν πατάτα. Κ' εἶνε ἀκόμη γεροντοπαλλήκαρο, ὄχι γιατί εἶνε ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ γάμου, ἀλλὰ γιατί δέν ἔχει ποτέ λίγο καιρὸ στὴ διάθεσί του, γιά νά τρέξη πίσω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα.

— Ἡ δουλειές του ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ πρωῖ, πολὺ νωρίς, καμμιά φορά κι' ἀπὸ τὰ ἐξημερώματα. Κατὰ τις ἐπτὰ ἢ ὡρα τὸ λυσσασμένο κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου τοῦ κόβει τὸν γλυκὸ ὕπνο του. Καὶ φαντασθῆτε, ὁ Πιέρ Πрунов δέν γυρίζει στὸ καίτι του νά κοιμηθῆ πρὶν ἀπὸ τις τρεῖς. Ὁ Ρουμπλάρ λοιπὸν, σαστισμένος, τρέχει στὸ τηλέφωνο.

— "Εδῶ ὁ Πιέρ Πрунов, τοῦ λέει μιὰ ἀγωνιώδης φωνή. "Ελπίζω, καῦμένε, νά μὴ σέ ξύπνησα. "Αχ! Σοστέν, πρέπει νάρθης γρήγορα στὸ σπίτι. Δέν μπόρεσα νά κλείσω μάτι ὅλη τὴ νύχτα.

— Γιά τὸ Θεὸ, Πιέρ! Τί συμβαίνει; Κάνει κατάπληκτος ὁ Ρουμπλάρ.

— "Ε, νά, μάλλωσα μὲ τὴ γυναῖκα μου! Κι' αὐτὴ τὴ φορά σ' ἀλήθεια!

— Μπᾶ!... Μὰ ὄχι, ὄχι! Δέν εἶνε δυνατόν!... Ξεφωνίζει μὲ δραματικὸ τόνο ὁ Ρουμπλάρ, ἔτοιμος νά κλάψη ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Μὰ, φίλε μου, δυστυχισμένε μου φίλε, γιατί; Γιατί; Πῶς μπόρεσες νά κάνης ἕνα τέτοιο πράγμα; Καὶ πού εἶνε τώρα ἡ κυρία Λεώ;

— Πῆγε στὴ μητέρα της. Πῆρε μαζί της καὶ τὰ μπαουλά.

— Καὶ τὰ μπαουλά; Τί λές! Μὰ τότε πρέπει νά ἐνεργήσουμε ἀμέσως. Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θά εἶμαι κιόλας στὸ σπίτι σου.

— Ἀξίριστος, πλυμένος βιαστικά, κι' ἀφοῦ πρῶτα ἔχωσε στὴν τσέπη του ἕνα μῆλο γιά πρόγευμα, ὁ Σοστέν Ρουμπλάρ τρέχει στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Πрунов. Γιατί εἶνε φίλοι, καλοὶ φίλοι, ἀπὸ ἐκείνους πού δέν χωρίζουνε ποτέ. Περνοῦν βέβαια καμμιά φορά καὶ τρεῖς μῆνες δίχως νά τύχη νά συναντηθοῦν. Μὰ μόλις πάθη τίποτε ὁ Πιέρ Πрунов, τσακίζεται ἀμέσως νά εἰδοποιήσῃ τὸ φίλο του Ρουμπλάρ.

— "Ελα τώρα, πρέπει νά θάλουμε τὰ πράγματα στὴ θέσι τους... τοῦ λέει ἀποφασιστικά ὁ Σοστέν, ἀφοῦ πρῶτα ἄκουσε προσεκτικά τὴν ἐξημολόγησι τοῦ φίλου του. "Εσὺ φταῖς. Μὰ δέν φέρνεται κανεὶς ἔτσι, καῦμένε! "Ε, βέβαια... "Ἐχεις μιὰ χαριτωμένη γυναικούλα καὶ τὴν παρατάς γιά τις χορεύτριες τοῦ «Καζινό»... Μὰ εἶνε πράγματα αὐτά; Πρέπει νά ζητήσης ἀμέσως συγγνώμην ἀπὸ τὴ Λεώ!...

— Τὰ ἴδια πάλι! Σοῦ εἶπα ὅτι προσπάθησα νά τῆς τηλεφωνήσω. Μὰ οὔτε πῆρε καθόλου στὸ χέρι της τὸ ἀκουστικό.

— "Ἐχει δύστροπο χαρακτήρα... παραδέχεται ὁ Ρουμπλάρ. Μὰ μὴ σέ νοιάζῃ. Θά πάω ἐγὼ στὸ σπίτι τῆς μητέρας της. Ποιὰ εἶνε ἡ διεύθυνσίς της;

— Μπᾶ! ἐκείνη ἢ γρηὰ στρίγγλα δέν θά σ' ἀφήσῃ νά μπῆς... παρατηρεῖ ὁ Πрунов, καθισμένος μπρὸς στὸ τραπέζι. Ξέρεις τί στρίγγλα εἶνε ἡ πεθερά μου, ἀδερφοῦλη μου;

— Ναι, εἶνε μιὰ γρηὰ στρίγγλα, ἔχεις δίκην! ἐπιδοκιμάζει μὲ ἀγανάκτησι ὁ Ρουμπλάρ.

— Καὶ τί στρίγγλα!

— "Ἄς εἶνε, Πρέπει ὡστόσο νά πάω... λέει αἰσιόδοξα ὁ Σοστέν.

Καὶ μ' ἕνα ταξὶ φτάνει γρήγορα στὸ σπίτι τῆς «στρίγγλας». Ὅλο τὸ σπίτι εἶνε βυθισμένο στὴ σιωπή. "Ἐστερ' ἀπὸ ἐκείνη τὴ θυελλώδη νύχτα, ἡ δυὸ κυρίες κοιμούνται βαθεῖα. Ὁ Ρουμπλάρ περιμένει ὑπομονετικά στὸν προθάλαμο. Ἡ πείνα τὸν ἔχει λιγώσει καὶ τοῦ φέρνει ζαλάδες. Τὸ στομάχι του τὸν σφάζει καὶ τὰ γένεια του μεγαλώνουν. "Ἐστερα ἀπὸ μιὰμιση ὥρα, παρουσιάζεται ἐπιτέλους ἡ κυρία Λεώ.

— Ὁ ἄνδρας μου εἶνε ἕνας μουντάρης, ἕνας Καζανόθας, ἕνας Δὸν Ζουάν! φωνάζει. Δέν θέλω νά τὸν ξαναδῶ στὰ μάτια μου...

— Μὰ... ναι... εἶνε... ἦταν... ψιθυρίζει ὁ Ρουμπλάρ. Τί νά σās πῶ ὅμως... "Εκείνο πού ξέρω εἶνε ὅτι σās λατρεύει, κυρία Λεώ. Σās λατρεύει! Πρέπει νά τὸν συγχωρήσετε. Θά δῆτε... Στὸ ἐξῆς θά σās εἶνε πιστὸς σὰν σκύλος!...

— Ἡ Λεώ συγκινεῖται κι' ἀρχίζει τὰ κλάματα. Στὸ κατῶφλι ὅμως τῆς πόρτας παρουσιάζεται τώρα ἡ μητέρα της. Ὁ Ρουμπλάρ ὅμως τὴν μαλακώνει, τὴν ἡμερεύει κι' αὐτὴν.

— Ἀγαπητὴ Ρουμπλάρ, τοῦ λέει τότε ἡ Λεώ, μ' ἕναν ψεύτικο ἀναστεναγμό. Πές του λοιπὸν ὅτι τὸν συγχώρεσα κι' ἄλλη μιὰ φορά κι' ὅμως αὐτὸς, αὐτὸς ὁ ἀχάριστος, ἐξακολούθησε τις μουνταριές του.

Καὶ βάζει πάλι τὰ κλάματα. Ὁ Ρουμπλάρ βλέπει σ' αὐτὰ τὰ κλάματα μιὰ μικρὴ ἐλπίδα καὶ τρέχει πάλι στὸ σπίτι τοῦ Πрунов.

— Γρήγορα! Γρήγορα! φωνάζει στὸν σωφῆρ τοῦ ταξί. Πρόκειται γιά τὴν εὐτυχία ἑνὸς ἀνθρώπου!

— Ὁ Πрунов ὡστόσο ἀποκοιμήθηκε σὰν γουροῦνι στὸ μεταξὺ αὐτὸ μέσα σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα. Ὁ Ρουμπλάρ, γιά νά μὴ τὸν ξυπνήσῃ, κάθεται ἀθόρυβα σὲ μιὰ καρέκλα καὶ περιμένει νά ξυπνήσῃ. Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς σύζυγος πρέπει νά ἀνακτῆσῃ τις δυνάμεις του μὲ τὸν ὕπνο... "Ὅταν λοιπὸν, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὡρα ξυπνᾷ ὁ Πрунов, ὁ Ρουμπλάρ τοῦ λέει:

— "Ἐχει ἕνα χαρακτήρα λιγάκι ὑστερικό ἢ Λεώ σου...

— Ἀγαπητὴ μου, πολῦτιμε φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πрунов. Ξέρω πολὺ καλά ὅτι μὲ συγχώρεσε καὶ τὴν προηγουμένη φορά. Θά τῆς εἶμαι εὐγνώμων ἂν μὲ συγχωρήσῃ καὶ τώρα.

— Μήπως ἔχεις κανένα κομματάκι ψωμὶ μὲ λίγο θούτυρο;... Δέν πειράζει ἂς εἶνε καὶ τυρὶ, τοῦ λέει δειλά ὁ Ρουμπλάρ.

— Δέν ξέρω... τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πрунов. Ἡ μαγειρίσσα ἔχει φύγει. Ναι... ἔχει φύγει κι' αὐτὴ. Ἐγὼ πῆρα κάτι ἀπέναντι στὸ μπάρ...

— Πάει καλά. Δέν πειράζει, κάνει ὁ Ρουμπλάρ. "Ε, νά, πάω πάλι τώρα.

Καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς Λεώ.

— Κυρία μου, τῆς ἐξηγεῖ, ἀπόψε ὡς τις τρεῖς ἢ ὡρα τὸ πρωῖ, ἦμουν μὲ τὸν Ροζέ Τριμέ. Εἶνε νά τὸν κλαῖτε. Ἡ γυναῖκα του τὸν παράτησε γιατί νόμισε πῶς ἔκανε γλυκὰ μάτια κάποιου δακτυλογράφου. Κι' ὁ δυστυχῆς, γιά νά παρηγορηθῇ, δέν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νά πίνῃ. Μάλιστα. Τὸ ἔρριξε στὸ πιτό. Ὁρκίσθηκε νά γίνῃ μεθύστακας. Ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν νά δῆτε στὰ ἴδια χάλια καὶ τὸν ἄνδρα σας;

— Ἡ Λεώ σκύβει τὸ κεφάλι συγκινημένη.

— Ὁ Ρουμπλάρ τρέχει πάλι γρήγορα γιά νά εἰδοποιήσῃ τὸν

Πρυνώ.

Κι' έτσι τρέχει άπάνω-κάτω όλη την ημέρα θεονήστικός, ώσπου τó θράδυ πειά, καταφέρνει νά κάνη τούς μαλλωμένους συζύγους νά μιλήσουν με τó τηλέφωνο. Ό Ρουμπλάρ τότε, διακριτικός όπως πάντα, έξαφανίζεται από τή σκηνή. Καταλαβαίνει ότι τώρα είναι περιττός. Τό έργον του έτελείωσε.

Κι' αλήθεια, τά κατάφερε μιά χαρά. Κ' ή απόδειξις είναι ότι ύστερα από δυό ήμέρες λαμβάνει δυό γράμματα, ένα από τόν κύριο Πρυνώ κι' ένα από τή γυναίκα του. Ό Πιέρ, αυτή τή φορά τά έχει μαζί του κι' αρχίζει τó γράμμα μ' ένα ψυχρό: «Α ξ ι ό τ ι μ ε κ ύ ρ ι ε...» Καί ίδου τί τού γράφει:

«Αντελήφθην ότι άνευ άδειας μου διειπνώσατε εις τήν σύζυγόν μου ποίαν γνώμην έχετε περί έμου. Μολονότι δέ τούτο μου είναι τελείως άδιάφορο, σάς τονίζω ότι δέν έπρεπε νά με άποκαλέσετε ούτε «μουρντάρι», ούτε «Καζανόβα», ούτε «Δόν Ζουάν». Κατόπιν, έχω νά παρατηρήσω ότι και πάλιν άνευ ουδεμιάζ άδειας μου, ύπεσχέθητε εις τήν σύζυγόν μου ότι εις τó εξής θά τής είμαι πιστός «σάν σκύλος»! Περιττόν είναι λοιπόν νά σάς αναφέρω ότι από τής στιγμής αυτής ή φίλια μας... κλπ. κλπ.»

Ό δεύτερη έπιστολή, πού είναι από τή Λεώ, περιέχει τά εξής: «Αξιότιμε κύριε... δέν γνωρίζω διά ποίον άνεξακριβώτον λόγον, προσπαθήσατε νά με έξεντελίσετε στα μάτια τού συζύγου μου, διότι τού είπατε ότι ό χαρακτήρ μου είναι όλίγον ύστερικός. Ό αναίδειά σας δέν έχει όρια. Πώς τολμήσατε λοιπόν νά άποκαλέσετε τήν μητέρα μου «στρίγγλα»; Σάς παρακαλώ συνεπώς νά λησμονήσετε διά παντός εις ποίον δρόμον εύρίσκειται τó σπίτι μας... κλπ.»

Μά δέν είναι μόνον αυτά. Όστερα από λίγο τόν παίρνει στο τηλέφωνο ό Ροζέ Τριμμέλ, καταγανακτισμένος:

— Μιλώ με τόν κύριο Ρουμπλάρ; τόν ρωτάει. Θαυμάσια! Δέν μου λέτε, ποιός σάς έδωσε τήν άδεια νά πάτε νά πητε δεξιά και άριστερά πώς πίνω σάν μεθύστακας; Ποιός σάς επέτρεψε νά άναμιχθήτε στην ιδιωτική μου ζωή και νά αναφέρεται μάλιστα και ώρισμένας φανταστικές σχέσεις μου με μιά δακτυλογράφο;

Ό Σοστέν Ρουμπλάρ θά ήθελε νά άπαντήσει, νά εξηγηθή, μά δέν προφταίνει, γιατί παίρνει τó τηλέφωνο ή κυρία Τριμμέλ:

— Είμαι κατάπληκτη από τήν άχαρακτήριστη συμπεριφορά σας! τού λέει. Μά πώς μπορέσατε νά πητε τόσα πράγματα εις θάρος μου; Ντροπή σας, κύριε, ντροπή σας, γάϊδαρε, με τó συμπάθειο!...

Ό Σοστέν Ρουμπλάρ κρεμάει τó άκουστικό άποθαρρυμένος. Καταλαβαίνει ότι όλοι συμφιλιώθηκαν κι' ότι αυτός ώς άμοιθή του, έκανε άκόμη καμμιά δεκαριά άσπονδους έχθρους. Όρίστε λοιπόν, αυτά παθαίνει διαρκώς έκείνος πού άνακατεύεται στις φαγωμάρες τών άνδρογύνων. Πφ!... Φρίκη!...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ

"Α!... Τί ώφελεί νά καρτερās όρθιος στην πόρτα τού σπιτιού και με τά μάτια στους νεκρούς τούς δρόμους στηλωμένα, άν είναι νάρθη θε νάρθη, δίχως νά νοιώσης από πού, και πίσω σου πλησιάζοντας με θήματα σβυσμένα

θε νά σοϋ κλειση άπαλά με τ' άσπρα χέρια της τά δυό τά μάτια πού κουράστηκαν τούς δρόμους νά κυττάνε, κι' όταν, γελώντας, νά τής πής θά σε ρωτήση: «Ποιά είμαι (έγώ;»

άπ' τής καρδιάς τó σκίρτημα θά καταλάβης ποιά 'νε.

Δέν ώφελεί νά καρτερās! "Αν είναι νάρθη θε νάρθη κλειστά όλα νάνε, άντίκρου σου νά στέκεται θά δής όρθή κι' άνοίγοντας τά χέρια της πρώτη θά σ' άγκαλιάση.

"Αλλοιώς, κι' άν είν' όλόφωτο τó σπίτι για νά τήν δεχθής,

κι' έτσι ως τήν δής, τρέξης σ' αυτήν, κι' έμπρός στα πόδια

άν είναι "άρθη θε νάρθη,—άλλοιώς θά προσπεράση...

1925

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Μας άπεστάλη κατ' αυτάς μιά σειρά γλυκυσμάτων εκ τών λεγομένων "Ανατολίτικων και τά όποια έχουν όλα σχεδόν τουρκικές όνομασίες, με τās όποιās θά δημοσιεύωνται, έφ' όσον δέν μας είναι εύκολος ή μετονομασία των εκ τού προχείρου.

ΣΑΡΑΪ· ΛΟΥΚΟΥΜΑΣΙ

Γίνονται με ό,τιδήποτε άλευρι καλής ποιότητας, αλλά δια νά μη μαλακώνουν μετά τó σιρόπιασμα και νά διατηρούνται λίγο τραγανιστά, προσθέτουν στο άλευρι και μιά άναλογία άραρούτι. Ό όλη συνταγή δέ έχει ως εξής:

"Άλευρι 100 δράμια, άραρούτι 25 δράμια, θούτυρο 25 δράμια, νερό 100 δράμια, μιά πρέζα άλάτι και 4 αυγά όλόκληρα. Βάζουν τó θούτυρο σε κατσαρόλα στη φωτιά νά κάψη καλά και τότε ρίχνουν μέσα τó νερό με μιά πρέζα άλάτι. Όμα δέ πάρη θράσι, ρίχνουν τó άλευρι άνακατευμένο με τó άραρούτι. Τά δουλεύουν στη φωτιά δυνατά με ξύλινη κουτάλα ή σπάτουλα μέχρις ότου πήξη και γίνη μιά ζύμη σφιχτή πού νά ξεκολλά από τις πλευρές τής κατσαρόλας. Αυτό δείχνει ότι είναι καλά ψημένη ή ζύμη.

Τότε θγάζουμε τήν κατσαρόλα έξω τής φωτιάς και άφου μισοκρύση ή ζύμη, τής άνακατεύομεν ένα-ένα τά αυγά, δουλεύοντας δυνατά με τήν σπάτουλα. Κατόπιν τούς τηγανίζουμε όπως τούς λουκουμάδες μέσα σε λίπος ή θούτυρο, ή σε καλό λάδι. Τό τηγάνισμά τους όμως χρειάζεται λίγη προσοχή δια νά ξεροψηθούν καλά μέσα κι' έξω, δια νά μη μαλακώσουν στο σιρόπιασμα. Δια νά επιτύχη δέ τó τηγάνισμά τους, δέν πρέπει στην αρχή νά καίη πολύ τó λάδι ή τó θούτυρο, αλλά νά είναι λίγο ζεστό και όσο φουσκώνουν και ξανθίζουν στο τηγάνισμα αυξάνεται και ή φωτιά, ώστε νά θερμάνεται περισσότερο τó λάδι ή τó θούτυρο.

Τό φορμάρισμά τους δέ γίνεται ή μάλλον τó πλάσιμό τους, εις σβάλους μικρούς όσο ένα μεγάλο κεράσι και τούς όποιους σβάλους πλάθομεν μέσα στις παλάμες μας, τις όποιες αλείφουμε με λίγο θούτυρο ή λάδι. Τούς πλάθουμε δέ ένα - ένα και τούς ρίχνουμε στο θούτυρο ή στο λάδι. Όφου τηγανισθούν και πάρουν ένα καστανί χρώμα τούς

θγάζουμε με τρυπητή κουτάλα άπάνω σε στρατσόχαρτο νά στραγγίσουν καλά και τότε γίνεται τó σιρόπιασμά τους, μέσα σε σιρόπι.

Τό σιρόπι αυτό πρέπει νά τó έχωμεν έτοιμάσει προηγουμένως δια νά είναι κρύο όταν θά ρίπτωμεν μέσα τούς λουκουμάδες.

"Ιδου τώρα και ή άναλογία τού σιροπιού αυτού δια νά είναι δεμένο στο βαθμό πού πρέπει: Βάζομεν 300 δράμια ζάχαρι νά πάρη θράσι με μισή όκμ νερό. Ρίπτομεν και μυρωδικά, κανέλλα ή γαρύφαλλα και καμμιά φλοϋδα λεμόνι, άφου στίψωμεν μέσα μισό λεμόνι.

Τέλος άφου τούς θγάλουμε από τó τηγάνι και στραγγίσουν καλά, τούς ρίπτομεν μέσα στο κρύο σιρόπι και τούς αφήνομεν έως δέκα λεπτά τής ώρας νά άπορροφήσουν σιρόπι. Τότε τούς θγάζουμε στραγγιστούς με τρυπητή κουτάλα, θάζοντάς τους έντός πιατέλας και σερβίρονται στο πιάτο με μιά κουταλιά σιρόπι και λίγη κανελλοζάχαρι.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

"Από τής 20ης Σ)θρίου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό τήν διεύθυνσιν τής διαπρεπούς καλλιτέχνιδος modίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.